

Shanna de Jong

Geen weg terug

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Vanaf de publieke tribune gonst geroezemoes door de rechtszaal van het Paleis van Justitie. De temperatuur lijkt met de minuut te stijgen. Ik begin te zweten. Mijn mond wordt droog. Ik trek de bef van mijn toga losser maar ik heb nog steeds het gevoel dat mijn keel door een onzichtbare hand wordt dichtgeknepen. De onomkeerbaarheid van mijn fout dringt in volle omvang tot me door. Ik had de schijn van belangenverstrengeling voor moeten zijn. Ik had me moeten beroepen op mijn verschoningsrecht toen ik besepte dat ik, als enige, de ware identiteit van de verdachte kende.

Plotseling gaat de zijdeur van de rechtszaal met een zachte klik open. De stemmen van het publiek verstommen. Er klinken zware voetstappen. Het ritme dreunt door tot in mijn botten. Er is geen weg meer terug. Verdomme, ik had deze zaak al veel eerder aan een collega moeten overdragen. Mijn gedachten komen tot stilstand als twee geüniformeerde mannen van de parketpolitie de verdachte naar binnen leiden. Hij steekt minstens vijftien centimeter boven zijn bewakers uit en gaat gekleed in zijn vertrouwde kakikleurige outdoorbroek en -blouse. Hij heeft nog steeds dezelfde kaarsrechte houding en het ongenaakbare aura als in mijn herinneringen. Zijn polsen zijn voor zijn buik vastgemaakt met handboeien. Onder het kunstlicht glanst zijn zilverkleurige paardenstaart. Er speelt een spottende glimlach rond zijn mond die voor mij is bestemd. Het is haast alsof hij wil zeggen: ik heb dit voor jou gedaan, Julia. Zie mij. Hoor mij. Erken mij. Ik ontwijk zijn flikkerende groene blik als hij plaatsneemt in de verdachtenbank. Ik voel me naakt. Nietig. Nederig. En bovenal verscheurd tussen wraak en gerechtigheid.

Ik staar naar de secondewijzer op mijn horloge. Er verstrijkt

minder dan een minuut voordat de deur achter het presidium opengaat. De drie rechters van de meervoudige kamer betreden de rechtszaal. Twee vrouwen en een man. Hun toga's fladderen om hun benen heen. Er daalt een plechtige sfeer neer.

De bode doet een stap naar voren. 'De rechtbank is tot een vonnis gekomen! Allen staan!'

Stoelen schuiven piepend naar achteren over de houten vloer. Vanuit mijn ooghoeken zie ik aan de overzijde van het middenpad ook de advocaat van de verdediging overeind komen. Als allerlaatste sta ik op. Ik voel me onvast op mijn naaldhakken. Ergens gedurende dit proces ben ik mijn rotsvaste vertrouwen in de rechtspraak verloren. En daarmee ook een deel van mezelf. Wie ben ik in godsnaam wanneer de wet niet langer de leidraad is van mijn morele kompas? Wat heb ik gedaan?

De rechters nemen plaats op hun stoel. De mannelijke rechter – de progressieve voorzitter Tjeerd van Meerkerk – in het midden, de twee vrouwelijke rechters links en rechts van hem. Ze zijn me alle drie gedurende dit proces niet goedgezind geweest. Van Meerkerk zet zijn leesbril op. Zijn lichtelijk hijgende in- en uitademingen klinken door zijn opengedraaide microfoon heen door de rechtszaal. Hij schraapt zijn keel.

'De rechtbank doet vandaag uitspraak in de strafzaak tegen Solomon Nathaniël Moses Krüger,' galmt de stem van rechter Van Meerkerk door de rechtszaal. 'Wij achten het wettig en overtuigend bewezen dat het slachtoffer – te weten Sjoerd Groeneveld – door een misdrijf om het leven is gekomen. Wij achten het echter niet wettig en overtuigend bewezen dat de verdachte betrokken is geweest bij het ten laste gelegde feit. Er zijn meerdere elementen die ons bindend belemmeren om tot een veroordeling te komen. We moeten concluderen dat het indirecte bewijs tegen de verdachte niet genoeg is om hem te liëren aan de plaats delict. Er is geen DNA gevonden. Geen vingerafdrukken...'

Mijn hart slaat op hol in mijn borstkas. Ik trek de bef van mijn toga nog wat lossier. Het is voorgoed te laat om bezwaar te maken.

'De rechtbank neemt mede in aanmerking dat de ware identiteit van de verdachte niet met zekerheid kan worden vastgesteld,'

vervolgt rechter Van Meerkerk. ‘Er is geen enkel bewijs voorhanden dat staat dat er op 29 augustus 1955 te Pretoria in Zuid-Afrika een baby is geboren met de doopnamen Solomon Nathaniël Moses Krüger. Ook de andere identiteiten die de verdachte heeft aangenomen komen niet voor in de nationale dan wel internationale archieven. We kunnen dan ook niet met zekerheid stellen wie hier daadwerkelijk in de verdachtenbank zit...’

Ik kijk als versteend toe hoe de voorzitter de vonnishamer op-pakt.

‘Bij gebrek aan wettig en overtuigend bewijs acht de rechtbank het ten laste gelegde feit niet bewezen. De man die bij ons bekendstaat als Solomon Nathaniël Moses Krüger is per direct een vrij man.’

De klap van de vonnishamer dreunt na in mijn hoofd. Ik heb het gevoel dat ik stik. Mijn blikveld vernauwt zich tot een tunnel.

‘Wacht! Het OM gaat in beroep!’ roep ik dwars door de rechtszaal heen. ‘Het OM eist dat de verdachte niet op vrije voeten wordt gesteld vanwege vluchtgevaar! Het OM acht de kans aanzienlijk dat de verdachte terug naar Zuid-Afrika zal vluchten onder een andere identiteit!’

Er valt een doodse stilte. De drie rechters steken hun hoofden bij elkaar en beginnen fluisterend te overleggen. Zonder hem aan te kijken voel ik dat Solomon Krüger me gadeslaat. Als een roofdier dat de bewegingen van zijn prooi in zich opneemt.

En dan neemt rechter Van Meerkerk opnieuw het woord. ‘Mevrouw de officier, de verdachte heeft tijdens het voorarrest en tijdens het proces volledige medewerking getoond. De rechtbank ziet daarom geen reden om de eis van het OM in te willigen.’

‘Nee, edelachtbare!’ schreeuw ik terwijl ik hoor hoe paniekerig mijn stem klinkt. ‘Dat is belachelijk en...’

Vanaf de publieke tribune klinkt boegeroep. De voorzitter ramt meermaals met zijn hamer op tafel. ‘Stilte in de rechtszaal! Mevrouw de officier, ik waarschuw u!’

Ik haal diep adem. Ik heb toch niets meer te verliezen nu ik alles kwijt ben wat ik ooit liefhad. ‘De ketting met de hanger van blauwe tijgeroog om de hals van het slachtoffer is meer dan ge-

noeg bewijs!’ schreeuw ik met overslaande stem. ‘Het koppelt de verdachte rechtstreeks aan de plaats delict! Het is zijn handelsmerk!’

Een laatste klap met de vonnishamer. In een flits zie ik zweetdruppeltjes op het voorhoofd van de voorzitter parelen. Het is menens. ‘Dit is mijn laatste waarschuwing, mevrouw de officier! Nog één woord en ik laat u uit de rechtszaal verwijderen wegens minachting van het hof!’

‘Maar...’ Ik slik de rest van mijn woorden in. Duizelig laat ik me terugzakken op mijn stoel en sluit mijn ogen om mijn omgeving buiten te sluiten. Solomon Krüger is me het gehele proces steeds een stap voor geweest. Ik heb hoog spel gespeeld en verloren. Ons gezamenlijke verleden heeft me ingehaald.

Wanneer ik mijn ogen weer open, zie ik hoe Krüger door de parketpolitie uit de verdachtenbank wordt geleid. Hij steekt zijn handen voor zich uit om de handboeien los te laten maken. Het geluid van metaal tegen metaal. Met enig gevoel voor dramatiek wrijft hij over zijn polsen en loopt ten overstaan van de publieke tribune naar zijn advocaat toe. Met ingehouden adem kijk ik toe hoe zijn advocaat hem zijn bruin lederen outbackhoed aanreikt. Hij zet hem in een vloeiende beweging op zijn hoofd. Vagelijk registreer ik dat er wordt geklapt. En ik besef: hij heeft gewonnen.

Op weg naar zijn vrijheid loopt Solomon Krüger vlak langs me heen. De te vertrouwde geur van Sunlight-zeep streelt mijn neus. Opeens zie ik de wijnvlek op zijn onderrug in de vorm van een vlinder weer levendig voor me. Precies voor me houdt hij stil. Hij kijkt me indringend aan met zijn jadegroene ogen en fluistert: ‘Je bent van mij, Julia Leeuwestein...’

DEEL I

Ruim een jaar later

1

Nog ongewis van het feit dat de dood in deze heuvelachtige omgeving dichterbij was dan elders, reed ik in mijn nachtblauwe Mini Cooper langs de Delhaize van Aywaille. Ik kon me het laatste stuk van de route niet meer herinneren. Mijn vermoeidheid leek alles in een waas te hebben gehuld. Op de achtergrond herkende ik al de contouren van het kasteel van de foto's op de website. Ik slaakte een zucht en ontspande mijn greep op het stuur. Na een ruim drie uur durende rit vol zomerse stortbuien was ik er nu bijna. Heelhuids. Zonder schade. Ik keek om me heen en zag het grindpad dat volgens de informatie bij mijn reservering naar de camping leidde. Ik schakelde terug en vervolgde het laatste gedeelte van mijn weg langs een hondenschool en een Mariakapelletje. Niet veel later reed ik de onverharde parkeerplaats vol diepe plassen van Domaine Château de Val-des-Dolents op en parkeerde naast een met modder besmeurde quad en een Jeep Defender met het logo van de camping. Ik wierp een laatste blik in mijn binnenspiegel. Voorlopig was ik hier in elk geval alleen.

Ik liep de ogenschijnlijk verlaten camping op terwijl het onverminderd doorregende. Desondanks was het benauwd en broeierig. De achter de cumuluswolken verscholen zon brandde op mijn huid. Toen ik bij de receptie aankwam, bleek deze gesloten. Op een handgeschreven briefje dat op de deur was geplakt, stond dat de eigenaren Alix en Chris Hendrickx in de taveerne te vinden waren. De blokhut die hier ergens voor me klaarstond inclusief een stapelbed en een veranda met tuinmeubilair liet dus nog even op zich wachten.

En nu? Waar was de taveerne? Ik keek om me heen. In de verte ontwaarde ik het douche- en toiletgebouw. De aanblik ervan riep

onverwacht herinneringen uit mijn jeugd op. Mijn alleenstaande moeder had zich na de dood van mijn vader enkel kampeervakanties in Nederland kunnen veroorloven van haar salaris als kleuterjuf. Als kind had ik het moeten doen met paalkampeerplaatsen en een lekkende tent die ook dertig jaar geleden al als retro kon worden omschreven. En toch was ik toen het gelukkigst. Ik slikte. Ik miste mijn moeder nog steeds zo verschrikkelijk.

Ik liep verder langs het zeventiende-eeuwse kasteel dat overall boven uittorende. Van dichtbij was het nog imposanter dan van veraf. De eeuwenoude muren waren opgetrokken uit ongelijke stenen en de torenspits was zo hoog dat de bovenste verdieping waarschijnlijk uitkeek op de La Redoute. Trappen gaven toegang tot het bordes omgeven door bolbuxussen en bloeiende jasmijnbomen die een zoetig aroma verspreidden. Lukraak sloeg ik rechts af. Ik streek een paar kleverige blonde haarplukken uit mijn gezicht en vervolgde mijn weg over een smal bruggetje dat het noordelijke van het zuidelijke deel van de camping scheidde. Een smalle landtong, meer was het niet. De andere campinggasten hielden zich ongetwijfeld schuil in hun tenten, vouwwagens en caravans, want er was niemand te bekennen. Ik passeerde een glazen kas en een bloemen- en bijentuin en kwam uiteindelijk via een doodlopend pad uit op een afgelegen veldje met vervallen blokhutten. Een bordje waarschuwde voor instortingsgevaar.

Ineens kwam er een wolk van zwart-witte vacht op me afgestormd begeleid door geblaf en gehijg. Eenmaal dichterbij zag ik dat het om een bordercollie ging die zo mogelijk nog doorweekter was dan ik. Zijn manke achterpoot leek niet van invloed op zijn levensvreugde. Er was geen ontkomen aan. Blijmoedig sprong het dier met modderige poten tegen me op en begon mijn gezicht te likken met zijn ruwe, roze tong.

‘Rustig, rustig,’ zei ik terwijl ik de hond over zijn natte kop aaidde. ‘Je bent zo braaf, maar doe eens rustig.’

De bordercollie kalmeerde door mijn sussende woorden en liet zich weer op de grond terugzakken. Ik knielde neer en bleef hem

over zijn kop aaien. Mijn blik viel op de penning die aan zijn halsband hing. Zijn naam stond erin gegraveerd. *Tommy*.

‘Dus jij bent Tommy,’ zei ik op een toon die mensen alleen gebruikten bij baby’s en dieren. ‘Aangenaam kennis met je te maken.’

De hond piepte en begon te kwispelen. Het was haast alsof hij daadwerkelijk antwoord gaf. Vervolgens vertoonde hij vol overgave zijn repertoire aan kunstjes zonder dat ik hem ergens om vroeg. Pootjes geven. Omrollen. Doodliggen.

‘Goedemiddag, ik zie dat je onze belangrijkste medewerker al hebt ontmoet,’ zei een vrouwenstem achter me. Een Limburgs accent. Een zachte g. Ook niet van hier.

Ik schrok op en keek recht in het gezicht van een lange vrouw. Haar hennarode haar vlamde als het hellevuur en haar schuinstaande ogen waren ijsblauwer dan ik ooit bij een mens had gezien.

‘Je bent geen gast van onze camping, nietwaar? Kan ik je misschien helpen?’

Ik sloeg de modder van mijn knieën en kwam overeind. ‘Dat ligt eraan,’ antwoordde ik. ‘Ik heb voor de aankomende maand een blokhut gereserveerd maar de receptie is gesloten, dus ik heb nog niet de kans gehad om in te checken.’

‘O ja, dat is waar,’ zei de vrouw terwijl ze de bordercollie met een enkele vingerknip bij zich riep. ‘Alix en Chris, de camping-eigenaren, zijn bezig in de taverne. De groothandel heeft net vijftig kratten frisdrank afgeleverd. We kunnen er zo wel even heen lopen.’

Ik knikte en bekeek de vrouw nu wat beter. Ze was gebouwd als een walkure maar ze had een opvallend lichtvoetige tred. Haar onnatuurlijke haarkleur vormde een wonderlijk contrast met haar afgebeten nagels en verwassen hardlooptkleding.

‘Ik ben Malva Boissevain,’ vervolgde ze. ‘Ik werk hier als buitensportinstructeur en als een soort manusje-van-alles.’

Ik liet mijn blik nogmaals over haar heen glijden.

‘Sorry, ik ben zo onbeleefd,’ ging Malva nietsvermoedend verder. ‘Ik vergeet je helemaal te vragen hoe je heet?’

‘Dat geeft niet.’ Ik stak mijn hand uit. ‘Julia. Julia Leeuwestein.’
‘Aangenaam Julia. Welkom op Domaine Château de Val-des-Dolents. Kom je mee?’

We passeerden een terras waar het normaal gesproken ongetwijfeld goed toeven was in deze tijd van het jaar. We troffen Alix en Chris in de taveerne omringd door talloze kratten Coca-Cola, Lipton Ice Tea, Fanta en Jupiler. Het was hier zeker vijf graden koeler dan buiten. Er hing een vochtige, onderaardse geur in dit bijgebouw van het kasteel dat eveneens was opgetrokken uit ongelijke stenen en was begroeid met klimop. De ambiance deed sfeervol aan met een eikenhouten toog met een glanzende tap, een zwartgeblakerde haard en geweien en hertenkoppen met glazen ogen aan de muren.

‘Alix, dit is onze nieuwe gast, Julia Leeuwestein,’ zei Malva terwijl ze opnieuw met haar vingers knipte om Tommy te laten weten dat hij binnen mocht komen. ‘Ze verblijft hier de aankomende maand in een van de nieuwe blokhutten. Kunnen we haar zo meteen gelijk inchecken?’

‘Natuurlijk.’ Alix droogde haar handen af aan haar wijdvallende linnen broek. Op haar symmetrische gezicht was geen spoorje make-up te bekennen. Welgevormde lippen met een sierlijke cupidoboog. Haar voeten waren in een paar Birkenstocks gestoken. Haar natuurlijke blonde haar was opgestoken met een houten kam. Ze kon onmogelijk ouder zijn dan een jaar of vijfentwintig. ‘Wat fijn dat je er bent, Julia,’ vervolgde ze met een tongval waarin het Waalse dialect nog duidelijk te horen was. ‘Heb je een goede reis gehad? Je komt uit Nederland, toch?’

‘Prima,’ antwoordde ik alsof ik niet urenlang verkrampt achter het stuur had gezeten. ‘En ik kom inderdaad uit Nederland.’

‘Neem anders even plaats terwijl wij hier de boel opruimen. Kan ik iets voor je inschenken om het wachten een beetje te ver-aangenamen?’

Overvallen door Alix’ gastvrijheid nam ik plaats op een bar-kruk. Tommy vleide zich gerieflijk aan mijn voeten. ‘Een koffie dan graag. Als het tenminste niet te veel moeite is.’

‘Wil je er een scheutje havermelk in?’

‘Gewoon zwart alsjeblieft...’

‘Komt eraan!’ Alix liep naar een ouderwets koffiezetapparaat dat stond te pruttelen. ‘Misschien heeft Malva het je al verteld, maar mijn naam is Alix Hendrickx,’ ging ze verder. ‘Als je tijdens je verblijf op onze camping informatie wilt of iets nodig hebt, kun je mij of Chris altijd aanschieten. We hebben graag dat onze gasten het naar hun zin hebben en later met een goed gevoel terugdenken aan hun verblijf hier.’ Ze zweeg even waarna ze haar stem een octaaf liet dalen. ‘Een goede recensie achteraf doet ons uiteraard ook zeker geen kwaad.’

De kaalgeschoren man, die tot nu toe had gezwegen, stak zijn hand naar me op. Hij was minstens vijftien jaar ouder dan Alix. Zijn gezicht was een en al jukbeenderen, scherpe lijnen en zonverbrande huid. Maori-tatoeages vloeiden over zijn onderarmen. De verweerde tuinbroek gaf zijn aanblik iets olijks. Een echte vrijbouter. Kortom, hij stond voor alles wat ik tot drie jaar geleden zorgvuldig had vermeden. ‘Ik ben dus de Chris over wie mijn echtgenote het zojuist had,’ zei hij met een accent dat een jeugd in Brabant verraadde. ‘Alix en ik zijn de eigenaren van deze camping, wat er vooral op neerkomt dat we ons zeven dagen in de week te pletter werken en nauwelijks slapen. Vinden we geen probleem overigens. Ook ik sta tot je beschikking.’

‘Dank je wel, dat is prettig om te weten,’ zei ik.

Het duurde niet lang voordat Alix me een kop koffie aanreikte. Ze wees naar mijn hals. ‘Mooie ketting. Tijgeroog?’

Ik tastte naar de hanger die mijn lichaamstemperatuur had aangenomen. ‘Blauwe tijgeroog.’

‘Wat mooi.’

Ik voelde me enigszins bezwaard om daarna toe te kijken hoe Alix, Chris en Malva de volle kratten frisdrank naar de kelder van de taveerne sjouwden. Ik had me al lang niet meer nuttig gemaakt noch hard gewerkt. En ik miste het.

2

Ik schrok wakker. De nacht was als fijn zand door mijn vingers geglipt. Het duurde een paar tellen voordat ik besepte waar ik was. Ik ademde langzaam uit en keek om me heen. In het afgelopen jaar was het mijn tweede natuur geworden om continu alert te zijn op veranderingen in mijn omgeving. Soms was ik bang dat ik daadwerkelijk op het punt stond om gek te worden. Alles in de Spartaans ingerichte blokhut stond echter nog op dezelfde plek als gisteravond. Mijn tas leek onaangeroerd. Mijn deodorant en een miniatuurspray Calèche van Hermès lagen naast mijn toilet-tas. De uitgevouwen stafkaart met wandelroutes leek evenmin verschoven. De vergeelde koelkast in de hoek zoemde.

Nog enigszins gedesoriënteerd liet ik me in mijn ondergoed van de ladder van het aan de muur vastgeklonken stapelbed glijden. De vloerplanken kraakten toen ik neerkwam. Op mijn blote voeten liep ik naar het enige stopcontact dat ik tot mijn beschikking had en haalde mijn telefoon uit de oplader. Geen nieuwe meldingen, wat betekende dat het thuisfront nog steeds niet had gereageerd op mijn berichten dat ik veilig was aangekomen in de Ardennen. Hoewel ik had geleerd om me te wapenen tegen dergelijke desinteresse, voelde ik toch een steek ter hoogte van mijn hartstreek. Eigenlijk kon ik het hun niet kwalijk nemen, hield ik mezelf voor terwijl ik mijn telefoon weer weglegde. Pepijn had al zolang ik hem kende in een fictieve wereld geleefd. Waar ik in de volksbuurt het Soesterkwartier was opgegroeid, groeide Pepijn samen met zijn zus op aan de andere kant van het spoor in het Bergkwartier. Een lommerrijke villawijk uit de jaren dertig waar we inmiddels een stadsvilla bewoonden. Een beschermde omgeving. Van een slungelige, onbeholpen gamer was hij uitgegroeid tot de CEO van een succesvol softwarebedrijf. Elke doordeeweekse

ochtend reed hij in zijn Tesla naar het futuristische pand waarin Omega Software sinds kort was gevestigd om daar aanbeden te worden door een paar honderd werknemers. En Carice? Tja, waren alle dertienjarige meisjes niet een tikkeltje egocentrisch en alleen maar op hun uiterlijk gericht?

Ik kleedde mezelf aan. Mijn cargobroek was nog steeds een beetje vochtig en zelfs het schone shirt dat ik uit mijn tas haalde, rook bedompt. Daarna wierp ik een blik op mijn horloge. Iets voor zevenen. Precies op tijd om een paar verse broodjes te halen bij de taverne. Na het ontbijt zou ik wel besluiten wat ik de rest van de dag zou gaan doen.

Buiten streek de ochtendbries over mijn gezicht als een pasgewassen laken. Het was gestopt met regenen en achter de in nevelen gehulde groene heuvels kwam de zon op. Het was nog zo stil dat ik de vogels hoorde kwetteren in de toppen van de kastanjebomen en het water van de Amblève, die pal achter de camping langs liep, hoorde kolken. In de verte sloegen de kerkklokken van de nabijgelegen Notre-Dame de Val-des-Dolents zevenmaal. Het klonk als het luiden van een doodsklok.

Ik sloot achter in de rij bij de taverne aan. Ondanks het vroege tijdstip waren de andere campinggasten als dieren uit hun holen tevoorschijn gekropen. Voor me stond een oudere vrouw gekleed in een afritsbroek, een rood fleecvest en Teva-sandalen. Haar zonverbrande huid deed me denken aan geloid leer. Om haar nek bungelde een zonnebril aan een koordje.

Ze draaide zich om en nam me van top tot teen op. ‘U behoort niet tot de vaste seizoensgasten, of wel?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee, ik ben hier voor het eerst. Bent u hier al wel vaker geweest?’

De vrouw knikte. ‘Ik kom hier al vijftien jaar elke zomer. Eerst samen met mijn inmiddels overleden man, maar nu alweer twee jaar alleen.’ Ze draaide met haar duim de trouwring aan haar rechterhand even heen-en-weer. ‘Ik heb de vorige eigenaren nog meegemaakt. Voor mij is dit het paradijs op aarde.’

‘Dat kan ik wel begrijpen,’ zei ik toen ik zag hoe de eerste zonnestralen over de groene heuvels streken. ‘Ik heb nog niet zo-

veel van Aywaille gezien, maar het is volgens mij een prachtige plek.’

‘Absoluut, maar vergis u niet...’ de vrouw boog zich iets dichter naar me toe, ‘... ook deze plek heeft haar donkere kanten.’

‘Hoe bedoelt u?’ vroeg ik.

‘Tja, jongeren hebben geen toekomst hier in de Ardennen,’ antwoordde de vrouw. ‘Er is weinig werkgelegenheid en de vooruitzichten zijn slecht. Het viaduct van Remouchamps wordt niet voor niets “de killerbrug” genoemd. Ze springen er massaal vanaf omdat de dood voor hen soms te verkiezen valt boven een troosteloos leven.’

Ik schrok en dacht aan hoe Carice was veranderd van een goedlachs kind in een nukkige puber. Met de dag deed ze me meer aan Pepijn denken, temeer omdat ze steeds vaker samen gameden. ‘Meent u dat? Zijn de jongeren hier echt zo radeloos?’

‘Nog geen week geleden hoorde ik de sirenes weer. Niet veel later stond er wederom een bericht op de website van *De morgen*. Het is vresel...’ De vrouw zweeg abrupt en deed een stap naar voren in de rij. ‘O wacht, ik ben aan de beurt. Goed, we spreken elkaar later vast nog wel.’

Ik glimlachte. ‘Vast wel.’

Nog geen halve minuut later rekende ik bij een meisje met paarsgeverfd haar twee croissants en een stokbrood af. Met een hoofd vol vragen liep ik de taveerne weer uit. Gisteren was ik op mijn weg hiernaartoe onder het viaduct van Remouchamps door gereden. De vrije val was hoog genoeg om halverwege spijt van je beslissing te krijgen. Zou je in die laatste seconden van je leven het gevoel hebben dat je vloog?

Nog steeds in gedachten verzonken stak ik het terras over. ‘Julia! Julia!’ klonk het plotseling.

Ik draaide me om, maar zag zo snel niet waar het geroep vandaan kwam.

‘Julia! Hier...’

Toen zag ik hen. Alix, Chris en Malva zaten met z’n drieën onder een overkapping aan een picknicktafel. Tommy lag naast hen in de schaduw. Het midden van de tafel vormde een stilleven van

deelnemerslijsten, koppen koffie en papieren zakken vol verse broodjes.

‘Waarom kom je niet even bij ons zitten?’ stelde Alix voor. ‘Dat is toch veel gezelliger dan in je eentje ontbijten in een blokhut?’

‘Ontbijten jullie niet liever zonder pottenkijkers?’

‘Natuurlijk niet, kom er alsjeblieft bij. We zijn benieuwd wie je bent en waarom je voor een verblijf op Domaine Château de Val-des-Dolents hebt gekozen.’

‘Oké dan,’ zei ik.

‘En heb je een beetje kunnen slapen?’ vroeg Malva terwijl ik naast haar ging zitten. ‘Het is altijd even wennen aan een andere slaappleaats.’

‘Jawel,’ loog ik.

Even bleef het stil. Ik nam een hap van mijn croissant. Alix schoof me ondertussen de thermoskan koffie toe gevolgd door een porseleinen kopje met tannineaanslag. ‘Vertel eens, waarom ben je hier in je eentje naartoe gekomen?’

Ik slikte en schonk koffie in. ‘Dat weet ik zelf eigenlijk ook niet zo goed. Ik denk... ik denk dat het me allemaal een beetje te veel is geworden. Het was een nogal zwaar jaar. Ik heb een dierbare verloren. Het is ingewikkeld qua werk.’

Malva leek dwars door me heen te kijken. ‘Nou ja, een verandering van omgeving helpt je vaak om dingen in perspectief te plaatsen.’

Ik nipte van mijn koffie. ‘Ik hoop het.’

Chris keek op van een van de deelnemerslijsten. ‘Heb je toevallig al plannen gemaakt voor vandaag, Julia? Er is namelijk nog plaats om vanmiddag met Malva mee te gaan op een kajaktocht hier vlakbij over de Ourthe. Ik zet jullie met een busje af in Hamoir en pik jullie een uurtje of drie later weer op bij het eindpunt in Comblain-au-Pont.’

‘Het is een heel mooie tocht,’ beaamde Malva. ‘Ik denk dat je ervan zult genieten.’

‘Nou, ik weet niet of dat iets voor mij is en...’

‘Natuurlijk wel,’ onderbrak Chris me ferm. ‘Beweging helpt je om uit je hoofd te komen. Ik zie aan alles dat je dat nodig hebt.’

Geloof me, een activiteit in de natuur is vele malen heilzamer dan pillen slikken.'

'Vooruit dan maar, misschien heb je wel gelijk...'

Berustend in mijn lot at ik de rest van mijn croissant op.